

Arrest

nr. 184 563 van 28 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaten C. DESENFANS en A.L. BROCORENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Somalische nationaliteit te beschikken en te behoren tot de minderheidsgroep Gaboye (> Madhiban). U bent geboren op 16 december 1985 in Borame. In 2000 verhuisde u naar Hargeisa, waar u o.m. werkte in een telefoonwinkel en een kledingzaak.

Op 2 juni 2012 leert u uw toekomstige echtgenote kennen, een Brits staatsburger van Somalische origine, die in Groot Brittanië woont. Wanneer u op 10 september 2012 huwt, weet u reeds dat zij tot de meerderheidsclan Isaq behoort.

7 dagen na uw huwelijk, op 17 september 2012, wordt u telefonisch bedreigd en wordt u thuis aangevallen en geslagen door de familie van uw echtgenote die misnoegd zijn omdat u als lid van een minderheidsclan huwde met hun familielid.

De daaropvolgende dag gaat u naar het politiebureau om hulp te zoeken. U wordt daar weggestuurd omdat het een familiezaak betreft en u zelf verantwoordelijk bent voor de problemen.

Op 22 september 2012 wordt u opgepakt door gemaskerde mannen die u mishandelen. Om uw leven te redden, zegt u te zullen scheiden, waarna u terug vrijgelaten wordt.

Uw vrouw verlaat Hargeisa op 1 oktober 2012 en keert terug naar het Verenigd Koninkrijk. U werd ook na haar vertrek beledigd.

In maart 2015 komt uw echtgenote een tweede maal naar Hargeisa. Zij brengt uw dochter mee, die dan 1 jaar en 7 maanden is. U wordt opnieuw aangevallen door de familie van uw echtgenote, waarna uw echtgenote definitief besluit om naar het Verenigd Koninkrijk terug te keren.

U verlaat op 11 oktober 2015 Somalië. U reist via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en onbekende landen naar België, waar u asiel aanvraagt op 27 november 2015.

In het kader van uw asielaanvraag legde u een huwelijksakte, een brief van uw voormalige werkgever en kopies van de paspoorten van uw echtgenote en uw dochter neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt met betrekking tot, onder meer, uw identiteit, uw familiale situatie en de problemen die u in uw land van herkomst heeft ondervonden. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt echter dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Er dient te worden vastgesteld dat de **geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen en de huwelijksakte** die u heeft voorgelegd op 5 september 2016. U verklaart voor het CGVS A.A.Su. te heten (gehoorverslag CGVS, p. 3), maar op de voorgelegde huwelijksakte staat als naam van de echtgenoot vermeld A.A.Se.. Daarenboven verklaart u voor het CGVS dat er **twee personen aanwezig waren tijdens de huwelijksceremonie, waaronder uw oom langs vaderszijde, A.A.A.** (gehoorverslag CGVS, p. 14). Op de voorgelegde huwelijksakte staan **twee getuigen vermeld, maar niet uw oom A.A.A..**

Voor het CGVS verklaart u aanvankelijk dat uw echtgenote Hargeisa verlaten heeft op **1 of 2 oktober 2012, alleszins in de 10e maand van het jaar 2012** (gehoorverslag CGVS, p. 15). Later wijzigt u uw verklaringen. Tijdens het gehoor kreeg u de mogelijkheid om uw verhaal te vertellen en zo de reden van uw vlucht uit Somalië zo volledig mogelijk uit te leggen. Tijdens dit vrij relaas legt u verklaringen af, waaruit blijkt dat uw echtgenote reeds op **26 september 2012** Hargeisa verliet om terug te keren naar het Verenigd Koninkrijk (gehoorverslag CGVS, p. 21). Eerder verklaarde u voor de DVZ echter dat uw echtgenote **enkele maanden na uw huwelijk** vertrok naar het Verenigd Koninkrijk (vragenlijst CGVS, 3.5). U verklaart gehuwd te zijn op 10 september 2012 (gehoorverslag CGVS, p. 13), maar **u kan niet zonder tegenstrijdige verklaringen aangeven of uw echtgenote enkele weken of enkele maanden na het huwelijk Hargeisa verlaten heeft.**

U verklaart voor het CGVS dat u op de 4e dag nadat u in uw huis aangevallen werd door de familie van uw echtgenote door **gemaskerde mannen ontvoerd** en mishandeld werd en dat u uiteindelijk toegaf te zullen scheiden om zo uw leven te redden (gehoorverslag CGVS, p. 21). **Voor de DVZ heeft u dit element in uw asielrelaas echter niet aangehaald.** U verklaarde wel alle elementen te hebben kunnen vertellen, hoewel in het kort (gehoorverslag CGVS, p. 3). Niettemin wist u nog elementen toe te voegen aan uw verklaringen voor de DVZ m.b.t. slapeloosheid omdat u niet herenigd bent met uw gezin, ondanks alle moeite en tijd die u genomen heeft om naar Europa te komen (vragenlijst CGVS, 5.7-5.8). Daarenboven legt u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u ontvoerd zou geweest zijn. U verklaart aanvankelijk dat dit feit plaats had de 4e dag na uw huwelijk, **voor uw echtgenote uit Hargeisa wegging** (gehoorverslag CGVS, p. 21), maar later wijzigt u uw verklaringen waaruit blijkt dat u ontvoerd werd **nadat uw echtgenote reeds uit Hargeisa weggegaan was** (gehoorverslag CGVS, p. 24).

Daarenboven wist u iedereen na het vertrek van uw echtgenote te overtuigen dat u gescheiden was (gehoorverslag CGVS, p. 21), waardoor er op dat moment geen reden meer was om u nog te dwingen te scheiden.

Daarenboven verklaarde u voor de DVZ dat **beide families geprobeerd hebben te bemiddelen** om tot een oplossing te komen (vragenlijst CGVS, 5.3). Tijdens het gehoor voor het CGVS kreeg u de mogelijkheid om uw verhaal te vertellen en zo de reden van uw vlucht uit Somalië zo volledig mogelijk uit te leggen. Tijdens dit vrij relaas **legt u verklaringen af waar nergens blijkt dat er tussen beide families bemiddeld werd** (gehoorverslag CGVS, p. 20-22).

U legt eveneens tegenstrijdige verklaringen af over de terugkeer van uw echtgenote naar Hargeisa. Voor het CGVS verklaart u dat zij opnieuw naar Hargeisa kwam in de **derde maand van 2015** (gehoorverslag CGVS, p. 15 + p. 21), u haalt zelfs aan dat **uw dochtertje op dat moment 1 jaar en 7 maanden** was (gehoorverslag CGVS, p. 3 + p. 15 + p. 21). Eerder verklaarde u reeds dat uw dochtertje geboren is op 21 juni 2013 (gehoorverslag CGVS, p. 18), wat ook blijkt op de kopie van het paspoort dat u van C.A.W. voorlegt. Dit betekent dat **uw dochtertje reeds in de eerste maand van 2015 1 jaar en 7 maanden was**.

Gezien deze fundamentele tegenstrijdigheden in uw verklaringen en met de door u voorgelegde huwelijksakte, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen m.b.t. het huwelijk, zoals u het schetst, en de problemen met de clan van uw echtgenote die zich voorgedaan zouden hebben omwille van dat door u geschetste huwelijk, die mede de aanleiding zouden geweest zijn voor uw vlucht uit Somalië.

De door u aangehaalde problemen omdat u zou behoren tot de beroepsgroep Gaboye, maakt u evenmin aannemelijk. U verklaart dat u voor uw huwelijk reeds problemen kende, maar daar niet om gaf (gehoorverslag CGVS, p. 20). U verklaart zelf dat uw clan (of beroepsgroep) beledigd wordt (gehoorverslag CGVS, p. 12). Wanneer u zelf beledigd wordt, weet u daar mee om te gaan. U reageert niet op dergelijke beledigingen, waarna de andere persoon stil wordt en niets meer zegt (gehoorverslag CGVS, p. 25). **U verklaart daarenboven dat er alleen problemen volgen, als de persoon van de minderheidsgroep reageert op de beledigingen.** Eerder gevraagd hoe de clans met elkaar omgaan, verklaart u echter dat **beide clans in vrede leven** (gehoorverslag CGVS, p. 11). U legt tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die u ondervond als beweerd lid van een beroepsgroep.

Gezien het voorgaande, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen m.b.t. de problemen die u ondervonden heeft omdat u zou behoren tot de beroepsgroep Gaboye. U legt trouwens nog meer tegenstrijdige verklaringen af die uw algehele geloofwaardigheid verder aantasten.

U verklaart voor het CGVS verschillende beroepen uitgeoefend te hebben, zo begon u in **2001 te werken in een kapperszaak**, waarna u in **2002 in een telefoonwinkel** ging werken en vanaf 2006 werkte u in een kledingzaak (gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Voor de DVZ verklaarde u echter **niet in een kapperszaak gewerkt te hebben, maar van 2000 tot 2006 in een telefoonwinkel** (verklaring DVZ, p. 5). U verklaarde ook nergens spontaan dat u chauffeur bent. Pas wanneer u de vraag uitdrukkelijk werd gesteld wanneer u dan chauffeur was, vermeldt u dat dat in 2010, 2011 was en dat u dat 'soms' deed (gehoorverslag, CGVS, p. 20). De huwelijksakte die u voorlegt vermeldt echter als u beroep 'driver', iets wat u dus merkwaardig genoeg zelf spontaan niet vermeldde toen gevraagd werd naar uw beroep. Indien u werkelijk chauffeur was, en jniet in een winkel werkte, zoals u tijdens uw asielaanvraag vermeldt, komt uw verhaal over hoe u uw echtgenote ontmoette in het gedrang.

Bovendien verklaart u voor het CGVS dat zowel uw broer als uw zus in **Borame** geboren zijn (gehoorverslag CGVS, p. 18). Voor de DVZ verklaarde u echter dat beiden in **Mogadishu** geboren zijn (verklaring DVZ, p. 7).

Deze elementen tasten verder uw algehele geloofwaardigheid aan, bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2, a en b.

U legt in kader van uw asielaanvraag kopies neer van de Britse paspoorten van zowel uw echtgenote als uw dochter. Beide documenten hebben betrekking op derden en zijn niet van die aard dat zij het voorgaande kunnen wijzigen.

U legt in kader van asielaanvraag eveneens een brief neer van uw voormalige werkgever, waarin deze aan de politie vraagt u in bescherming te nemen. Uw eigen verklaringen zijn echter dusdanig tegenstrijdig, waardoor de brief niet van die aard is dat hij het voorgaande kan wijzigen of de problemen die u in Somalië zou hebben gehad kunnen ondersteunen of aantonen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Hargeisa. In casu dient dus de veiligheidssituatie in Somaliland beoordeeld te worden.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland (zie ESAO "Country of Origin Information Report: Somalia - Security Situation" van februari 2016) blijkt dat er sprake is van conflicten in deze regio maar dat de intensiteit hiervan laag is. Dit gaat onder meer op voor het conflict tussen de overheid van Somaliland en de staat Khatumo, in het zuid-oosten van de Togdheer regio. Voorts doet er zich in Somaliland geweld tussen clans voor, waarbij er soms slachtoffers kunnen vallen. In de regio Awdal waren er spanningen en clashes tussen de strijdkrachten van Somaliland en een militie onder leiding van Sultan Wabar, die opkwam voor een onafhankelijke staat Awdal. In november 2015 vonden er echter bemiddelingsgesprekken plaats, waarna de militie zich overgaf. Het is de bedoeling dat deze militie wordt geïntegreerd in de ordestrijdkrachten van Somaliland.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in Somaliland actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Somaliland aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 7 november 2016 in een eerste middel een schending aan van artikel 1, A § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 18/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker herhaalt zijn asielrelaas en geeft een theoretische uiteenzetting over het begrip "sociale groep", het voordeel van de twijfel en de beoordeling van de asielaanvraag. Hij vraagt zijn verklaringen "volledig te willen herlezen en deze op een objectieve wijze te onderzoeken".

Hij bespreekt de subsidiaire beschermingsstatus en stelt: *"Er heerst in zijn land van herkomst een langdurige binnenlandsgewapend conflict. Somalie is al jarenlang beschouwt als een "failed state". Gezien de aanwezigheid van de militie Al Shabab in meerdere delen van het land en de gewapenden conflicten daaraan gelinkt, de onmacht van de overheid zijn eigen burgers te beschermen en de discriminerende praktijken tegenover de Gaboye gemeenschap wegens hun behoren tot een minderheidsgroep, loopt verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 b) en/of c) van de vreemdelingenwet."*

2.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 13 EVRM en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de onderzoeksplicht van de commissaris-generaal, de "aannemelijkheidsbeoordeling" en het voordeel van de twijfel.

Betreffende zijn huwelijksakte klaagt hij aan dat hij tijdens zijn gehoor niet de mogelijkheid gehad heeft "om de nodige verklaringen te verschaffen omtrent dit document" daar hem hiernaar niet gevraagd werd, wat volgens hem een "schending van het beginsel van hoor en wederhoor alsook van de uitdrukkelijke motiveringsplicht" inhoudt. Hij stelt "dat hij van de fout betreffende zijn naam op de hoogte was.

Echter had hij de mogelijkheid niet gehad dit te doen veranderen na zijn huwelijk. Vervolgens wegens alle bedreigingen en vervolgingsproblemen had verzoeker de plicht zo discreet mogelijk te blijven omtrent zijn huw. Hij besloot dan ook het document daarbij te laten." Hij bevestigt dat hij verklaarde "dat

er twee personen aanwezig waren. Hij verwijste naar de personen die er voor hem aanwezig waren, naar zijn getuigen en niet naar de personen die aanwezig waren voor zijn echtgenote.”.

Aangaande wanneer zijn echtgenote uit Somalië vertrok, wijst verzoeker erop dat hij tijdens zijn gehoor de gebeurtenissen in de tijd plaatste *“door middel van verwijzingen, referentie (4dagen later, de 3de dag, etc.) en niet via precieze datums”*, dat hij verklaarde dat zijn echtgenote *“in begin van de maand oktober vertrokken is maar niet meer zeker was van de datum”* en dat *“26.09”* op het gehoorverslag er met de hand werd bijgeschreven.

Dat hij zijn ontvoering en mishandeling door mannen van de Isaq-clan niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken wijt hij aan het feit dat hem toen *“de mogelijkheid niet gegeven (werd) alle redenen en omstandigheden ter aanleiding van zijn vlucht uit Somalië mee te delen”*. Hij meent dat hij toen wél duidelijk maakte *“dat andere feiten van bedreigingen en vervolgingen tegen hem werden beoefend dat enkel de mishandeling door de neven van zijn echtgenote naar waar hij verwezen heeft als voorbeeld”*. Het kan hem, aldus het verzoekschrift, niet verweten worden dat hij zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal heeft *“verduidelijkt via een nauwkeurige uitleg van de verschillende bedreigingen en vervolgingsfeiten”*.

Hij legt uit dat hij zijn verklaringen over zijn beroepen eveneens verfijnde bij het Commissariaat-generaal en meent dat zijn beroepen bovendien *“slechts een detail zijn van zijn asielrelaas”*.

Waar verzoeker verweten wordt de clanbemiddelingen niet te hebben vermeld gedurende zijn *“vrij relaas”*, stelt hij dat *“het louter feit dat verzoeker gedurende zijn “vrij relaas” de feiten van vervolgingen en bedreigingen, alsook hun oorsprong, uitleg, zonder spontaan te vertellen over de bemiddelingen die plaats hebben gevonden, in niet voldoende om te beweren dat verzoeker een ongeloofwaardige asielrelaas aflegt”* en *“het louter feit dat bepaalde informatie worden meegegeven nadat de protection officer een vraag heeft gesteld, of dat bepaalde informatie niet spontaan werden gegeven in het “vrij relaas” kan niet verwijten worden aan een asielzoeker en nog minder gebruikt worden als “bewijs” van een zogezegde gebrek aan geloofwaardige verklaringen”*.

Verzoeker volhardt dat zijn echtgenote begin 2015 terugkeerde naar Somalië. Hij benadrukt *“dat gedurende het gehoor, de protection officer hem onderdruk zette om steeds zo nauwkeurige datums te geven. Verzoeker is niet vertrouwen gebruikt te doen van precieze datums en het is niet in zijn gewoontes, zijn tradities om de datums te onthouden. Hij weet en volhardt dat zijn echtgenote in het begin van het jaar 2015 is gekomen.”*.

Hij stelt dat hij, zijn broers en zijn zussen *“allemaal in Mogadishu zijn geboren”*. Hij klaagt aan *“Nochtans werd geen enkel ander vraag hieromtrent geschreven. Is Borame een wijk in Mogadishu? Heeft verzoeker zich bij DVZ vergist? Volhardt verzoeker zijn verklaringen afgelegd bij DVZ? Nog de bestreden beslissing, nog het gehoorverslag, nog het administratief dossier geeft hieromtrent een begin van antwoord.”*.

Verzoeker legt uit dat de Somalische gemeenschap georganiseerd is op basis van clans *“de welke zeer hiërarchisch zijn”* en dat hij melding maakte van momenten waarbij hij gediscrimineerd of uitgesloten werd. Volgens het verzoekschrift zijn zijn verklaringen *“spontaan, eenduidig en coherent”* en stroken ze met de beschikbare informatie omtrent clans in Somalië.

2.3. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.4. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5. Verzoeker stelt niet te kunnen terugkeren naar Somalië omdat zijn schoonfamilie hem zou vervolgen omwille van zijn huwelijk met een vrouw van de meerderheidsclan Isaq. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, daar hij incoherente en onaannemelijke verklaringen aflegde over zijn huwelijk en over de beweerde problemen.

2.6. Zo verklaarde verzoeker A.A.Su. te heten, maar staat op de huwelijksakte de naam A.A.Se. vermeld, en stelde hij dat er op zijn huwelijk slechts twee personen aanwezig waren (gehoor, p. 14), waaronder zijn oom A.A.A., maar wordt deze naam niet vermeld. De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker *“verwijste naar de personen die er voor hem aanwezig waren, naar zijn getuigen en niet naar de personen die aanwezig waren voor zijn echtgenote”* is geenszins overtuigend, daar verzoeker gevraagd werd wie er aanwezig was op zijn huwelijk, waarop hij *“Mijn verre oom langs vaderszijde, A.A.A. en S.M.H., hij is degene die het huwelijkscontract maakte...”* antwoordde, en aldus geen onderscheid maakte tussen zijn gasten/getuigen en die van zijn echtgenote, en vervolgens uitdrukkelijk bevestigde dat er niemand anders aanwezig was (gehoor, p. 14). Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd *“dat hij van de fout betreffende zijn naam op de hoogte was. Echter had hij de mogelijkheid niet gehad dit te doen veranderen na zijn huwelijk. Vervolgens wegens alle bedreigingen en vervolgingsproblemen had verzoeker de plicht zo discreet mogelijk te blijven omtrent zijn huw. Hij besloot dan ook het document daarbij te laten.”* ziet de Raad niet in waarom verzoeker heeft nagelaten hiervan spontaan melding te maken tijdens de bespreking van het huwelijk (gehoor, p. 14) of tijdens de vragen over de huwelijksakte zelf (gehoor, p. 19-20). Dat verzoeker tijdens zijn gehoor niet de mogelijkheid gehad heeft *“om de nodige verklaringen te verschaffen omtrent dit document”*, zoals wordt beweerd in het verzoekschrift, kan dan ook niet worden weerhouden, gelet op de vragen hierover tijdens zijn gehoor (gehoor, p. 14, 19-20). Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij zich in redelijke mate interesseert voor alle nuttige aspecten die betrekking hebben op zijn asielrelaas en dat hij bijgevolg een degelijke kennis verwerft over de inhoud van overlegde stavingsstukken en de asielinstanties hier ook spontaan over informeert. Bovendien kunnen de feiten van het persoonlijk relaas van de asielzoeker slechts door hemzelf aangevoerd worden nu deze ook enkel bij hem bekend zijn.

2.7. Ook over het moment waarop zijn vrouw Somalië verlaten zou hebben legde verzoeker wijzigende verklaringen af. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij dat zijn echtgenote enkele maanden na hun huwelijk op 10 september 2012 naar het Verenigd Koninkrijk vertrok (vragenlijst DVZ, vraag 3.5), terwijl hij op het Commissariaat-generaal aanvankelijk beweerde dat zij Hargeisa verliet op 1 of 2 oktober 2012, alleszins in de 10e maand van het jaar 2012 (gehoor, p. 15), doch vervolgens dan weer stelde dat zij reeds op 26 september 2012 Hargeisa verliet (gehoor, p. 21). De opmerkingen in het verzoekschrift dat verzoeker tijdens zijn gehoor de gebeurtenissen in de tijd plaatste *“door middel van*

verwijzingen, referentie (4dagen later, de 3de dag, etc.) en niet via precieze datums" en dat "26.09" op het gehoorverslag er met de hand werd bijgeschreven, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat uit een optelling van verzoekers "verwijzingen" inderdaad blijkt dat hij tijdens zijn spontaan relaas meende dat zijn echtgenote op 26 september 2012 Hargeisa verliet (gehoor, p. 21), noch aan het feit dat hij ervoor stellig - en zonder dat naar specifieke data gevraagd werd ("*Hoe lang na het huwelijk verliet ze Hargeisa?*" (gehoor, p. 15) - aangaf "*Ze ging weg, 1 of 2e van de 10e maand. Ik ben niet zeker, maar de 10e maand.*" (gehoor, p. 15), noch aan zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn echtgenote "*enkele maanden na ons huwelijk*" naar het Verenigd Koninkrijk vertrokken was (vragenlijst DVZ, vraag 3.5).

2.8. Over de terugkeer van zijn echtgenote naar Somalië stelde verzoeker dat zij opnieuw naar Hargeisa kwam in de derde maand van 2015 (gehoor, p. 15, 21) en dat zijn dochtertje toen 1 jaar en 7 maanden was (gehoor, p. 3, 15, 21), terwijl uit zijn overige verklaringen, alsook uit de kopie van het paspoort van C.A.W., blijkt dat zijn dochtertje op dat moment reeds 1 jaar en 9 maanden was (gehoor, p. 18). De stelling in het verzoekschrift "*dat gedurende het gehoor, de protection officer hem onderdruk zette om steeds zo nauwkeurige datums te geven*" blijkt geenszins uit het gehoorverslag. Integendeel, verzoeker gaf tijdens zijn vrij relaas ("*Dan zijn we nu aangekomen bij het asielrelaas. Ik wil graag dat u mij zo volledig mogelijk vertelt welke problemen u in Somalië hebt ondervonden. Wat was voor u de aanleiding tot vertrek. Het is belangrijk dat u mij alles in detail uitlegt, zodat ik volledig zicht kan krijgen op de redenen die u hebt om uw land te verlaten en waarom u vreest voor terugkeer. Probeer dit zo chronologisch mogelijk te doen. Neem uw tijd, en als u klaar bent, vertelt u maar.*"; gehoor, p. 20) zelf aan dat zijn dochter 1 jaar en 7 maanden was toen zijn vrouw voor het eerst terugkeerde uit het Verenigd Koninkrijk (gehoor, p. 21) en vermeldde haar leeftijd aldus spontaan. Indien verzoeker hier niet zeker van was of hier geen belang aan hechtte omwille van "*gewoontes, zijn tradities*", zoals wordt theoretisch aangevoerd in het verzoekschrift, had hij de leeftijd van zijn dochter simpelweg niet kunnen/moeten vermelden.

2.9. Verder merkt de Raad op dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de ontvoering en mishandeling door onbekende mannen, die vier dagen na de aanval door zijn schoonfamilie plaats zou hebben gevonden (gehoor, p. 21). Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken "*de mogelijkheid niet gegeven (werd) alle redenen en omstandigheden ter aanleiding van zijn vlucht uit Somalië mee te delen*" en "*dat andere feiten van bedreigingen en vervolgingen tegen hem werden beoefend dat enkel de mishandeling door de neven van zijn echtgenote naar waar hij verwezen heeft als voorbeeld*", benadrukt de Raad dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt (RvV, nr. 115 211 van 6 december 2013; RvV, nr. 123 325 van 29 april 2014). Verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken werden aan hem werden voorgelezen in het Somalisch en heeft hij deze voor akkoord ondertekend, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Verzoeker kon bij de nalezing van zijn verklaringen nog toevoegen, veranderen of elke wijziging maken die hij nuttig achtte. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken wel kon aangeven dat hij werd aangevallen door de neven van zijn echtgenote en nog toevoegde "*De dokter in België heeft tijdens een onderzoek vastgesteld dat ik interne letsels heb opgelopen door de mishandelingen die mijn vrouw haar neven mij hebben toegebracht.*" (verklaring DVZ, vraag 3.8), doch geen enkele melding maakte van de ontvoering en mishandelingen waarvan hij nadien nog het slachtoffer zou zijn geweest, ook niet toen hij spontaan over zijn letsels sprak. Bovendien werd hem op het Commissariaat-generaal nog gevraagd of hij op de Dienst Vreemdelingenzaken alle elementen die tot zijn vlucht hebben geleid heeft kunnen aanhalen, waarop verzoeker enkel opmerkingen maakte over een misverstand en een datum maar opnieuw naliet te vertellen over de ontvoering. Het betreft aldus geenszins een verduidelijking "*via een nauwkeurige uitleg van de verschillende bedreigingen en vervolgingsfeiten*", zoals gesteld wordt in het verzoekschrift, maar wel een toevoeging van een belangrijk vervolgingsfeit dat hij eerder geheel onvermeld liet, hoewel hem meermaals de mogelijkheid geboden werd hierover te spreken.

De ongeloofwaardigheid van deze ontvoering blijkt immers ook uit de vaststelling dat verzoeker op het Commissariaat-generaal enerzijds beweerde dat dit incident plaatsvond toen zijn echtgenote nog in Hargeisa was (gehoor, p. 21), terwijl hij anderzijds stelde dat hij ontvoerd werd nadat zijn vrouw reeds

vertrokken was (gehoor, p. 24). Het betreffen dus geen kleine versprekingen maar een geheel andere voorstelling van de feiten.

2.10. Het is eveneens opvallend dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken, in zijn vrij relaas waar hem gevraagd werd kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten te vermelden, en waar verzoeker aldus het verzoekschrift *"de mogelijkheid niet gegeven (werd) alle redenen en omstandigheden ter aanleiding van zijn vlucht uit Somalië mee te delen"*, vertelde over een bemiddelingspoging tussen de betrokken clans (*"Later werd ik aangevallen door de neven van mijn echtgenote. Ze hebben mij geslagen en mishandeld. Ze beweerden dat ik niet geschikt ben omdat ik tot de minderheidsclan behoor. Na deze aanval hebben beide families geprobeerd om te bemiddelen. Hier werd ook aangegeven dat mijn schoonvader toestemming had gegeven om te trouwen. Desondanks bleef haar familie volhouden dat het ongebruikelijk is dat deze twee clans trouwen."*; verklaring DVZ, vraag 5.3), maar dat hij hierover op het Commissariaat-generaal niet over sprak (gehoor, p. 20-22). De beweringen in het verzoekschrift dat *"het louter feit dat verzoeker gedurende zijn "vrij relaas" de feiten van vervolgingen en bedreigingen, alsook hun oorsprong, uitleg, zonder spontaan te vertellen over de bemiddelingen die plaats hebben gevonden, in niet voldoende om te beweren dat verzoeker een ongeloofwaardige asielrelaas aflegt"* en *"het louter feit dat bepaalde informatie worden meegegeven nadat de protection officer een vraag heeft gesteld, of dat bepaalde informatie niet spontaan werden gegeven in het "vrij relaas" kan niet verwijten worden aan een asielzoeker en nog minder gebruikt worden als "bewijs" van een zagezegde gebrek aan geloofwaardige verklaringen"* doen geen afbreuk aan de medewerkingsplicht van de asielzoeker, waaruit voortvloeit dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker nog gevraagd werd of er na de eerste aanval door zijn clan een oplossing werd gezocht, waarop hij niet over clanbemiddeling sprak maar enkel antwoordde: *"Ik probeerde een oplossing te vinden. Dat is de reden dat ik naar het politiekantoor ging, de OP-man. Hij vertelde me dat ik degene was die het probleem gecreëerd heeft. (...) De oplossing zal altijd zijn haar te scheiden, dat is waarom we een conflict hadden met mijn zus en mijn clan, want ze zeiden van haar te scheiden. Ze vertelden me, waarom kan je onze vrouwen niet zien, van onze eigen clan? Waarom wil je riskeren met iemand anders te trouwen."* (gehoor, p. 24). Dergelijke vraag van de dossierbehandelaar was meer dan een aanzet om dit specifieke punt nog aan te vullen. Uit verzoekers zwijgen over de clanbemiddeling kan dan ook enkel de onwaarachtigheid ervan afgeleid worden.

2.11. Ten slotte maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van zijn behoren tot een minderheidsclan niet zou kunnen terugkeren naar Somalië. Verzoeker verklaarde enkel vaagweg *"Ja, mijn clan wordt aldoor beledigd."* (gehoor, p. 12), *"Daarvoor had ik ook al problemen, maar dat is iets waar ik niet om gaf. Toen ik mijn oudere broer de vraag stelde, waarom worden wij gediscrimineerd door de anderen, antwoordde hij en zei, dat bestaat al lang, geef er niet om."* (gehoor, p. 20) en *"Andere problemen zijn algemeen, zoals je minachten, zoals ik je uitlegde, een klant kan iets naar je gooien en zeggen, neem je dure dingen. Als je iemand ontmoet in een hotel, op vrijdag, als je goed gekleed bent, zeggen ze, je bent midgan, de kleren die je draagt zijn niet geschikt voor jou. (...) Er zijn twee opties. Ik kon niet reageren, want de meeste mensen die dat zeiden waren mijn klanten. Ik was bang dat als ik reageerde, ik een probleem kon krijgen op mijn werk. Ik zei gewoon, dat is juist, het is waar dat ik midgan ben. (...) De zin die ze gebruiken is anders, het hangt er vanaf waar je bent. Ze willen altijd boven je staan, jij bent lager dan hen. Ze zullen je niets doen, als je altijd lager bent dan hen. Je moet ze altijd prijzen, zeggen dat ze nobel zijn. Er zijn natuurlijk mensen die met ze bekvechten en zeggen, op welke manier sta je boven mij, je bent niets, alleen zoals mij. Dat zal je alleen een probleem geven."* (gehoor, p. 25). Ook in het verzoekschrift wordt er louter oppervlakkig gesteld dat de Somalische gemeenschap georganiseerd is op basis van clans *"de welke zeer hiërarchisch zijn"* en dat verzoeker melding maakte van momenten waarbij hij gediscrimineerd of uitgesloten werd. Verzoekers verklaringen -in zoverre ze al waarachtig zouden zijn, *quod non*- tonen echter geenszins aan dat de vermelde problemen met leden van een meerderheidsclan van die aard zijn dat ze aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, gezien zulks inhoudt dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

2.12. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de

conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.13. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift niet aan hoe het “*recht op behoorlijk bestuur*” in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden zou zijn.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.15. Waar verzoeker een schending van artikelen 3 en 13 EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie, hetwelke bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen*”, dient te worden opgemerkt dat waar deze artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.17. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.18. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Hargeisa, Somaliland geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van “*EASO: Country of Origin Information Report: Somalia - Security Situation*” van februari 2016 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat er sprake is van conflicten in deze regio maar dat de intensiteit hiervan laag is. Dit gaat onder meer op voor het conflict tussen de overheid van Somaliland en de staat Khatumo, in het Zuidoosten van de Togdheer regio. Voorts doet er zich in Somaliland geweld tussen clans voor, waarbij er soms slachtoffers kunnen vallen. In de regio Awdal waren er spanningen en clashes tussen de strijdkrachten van Somaliland en een militie onder leiding van Sultan Wabar, die opkwam voor een onafhankelijke staat Awdal. In november 2015 vonden er echter bemiddelingsgesprekken plaats, waarna de militie zich overgaf. Het is de bedoeling dat deze militie wordt geïntegreerd in de ordestrijdkrachten van Somaliland.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.19. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.20. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.21. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK